

CODE NAME 'CLAY'

โค้ดเนมเคลย์

คำนำ

หลังจากฝากผลงานแนวโรแมนติก-ดราม่าที่ทำเอานักอ่านเจ็บปวดสุดหัวใจ หัวใจ กับเรื่อง Star Scope เขตเคียงดาว เอาไว้ คราวนี้ 'Jiwinil' กลับมาอีกครั้งพร้อมกับ ผลงานแนวโรแมนติก-แฟนตาซีที่มีความไซไฟนิดๆ สืบสวนหน่อยๆ แต่ก็ยังคงคอนเซ็ปต์ นิยายรักที่อ่านง่าย เป็นเพื่อนคู่ใจของนักอ่านทุกวัยในวันว่างเช่นเคย

Code Name 'Clay' โค้ดเนมเคลย์ เล่มนี้กล่าวถึงเรื่องราวในโลกอนาคตของ ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไม่ค่อยจะพิศواسชีวิตที่มีหุ่นยนต์รายล้อมรอบกายสักเท่าไร แต่ กลับต้องรับหุ่นยนต์เสมือนมนุษย์มาดูแลหลังจากที่คุณปู่ของเขาจากไป ทั้งไว้เพียง จดหมายฉบับหนึ่งที่นอกจากจะพูดถึงความทรงจำมากมายระหว่างปู่กับหลานแล้ว ก็ยังมีเนื้อความที่บอกถึงความพิเศษของหุ่นยนต์ตัวนั้นที่มีโค้ดเนมว่า 'เคลย์' ทำให้ ผู้เป็นหลานอย่าง 'ไอแซค' รู้สึกสังหรณ์ใจถึงอะไรบางอย่าง และนำไปสู่การสืบหา ความจริงที่มีเบื้องลึกเบื้องหลังร้ายแรงเกี่ยวพันถึงชาติกรรม

นักเขียนและทีมงานสำนักพิมพ์หวังใจเป็นอย่างยิ่งว่านิยายเล่มนี้จะทำให้ คุณผู้อ่านได้สัมผัสกับความรู้สึกละเอียดพิถีพิถัน และช่วยให้วันธรรมดาๆ ของคุณ กลายเป็นวันพิเศษขึ้นมา เพียงแค่หยิบหนังสือเล่มนี้มาท่องไปในโลกอนาคตด้วยกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

Introduction

การพบกัน

ภาพหิมะขาวโพลนพราวเลื่อน เหตุเพราะผู้มาใหม่ถึงจุดรวมสายตาไป
ทั้งหมด

ผิวขาวสุขภาพดี รูปตาเรียวสวย ดวงตาฉ่ำน้ำสีเขียวอมเทา ใบหน้า
อ่อนเยาว์สมอายุ และกลุ่มผมสีดำสนิทเงางามดูเจี้ยนใหม่ รอยยิ้มประดับ
ใบหน้า ไม่ใช่ยิ้มหวาน ไม่ใช่ยิ้มเยือกเย็น เรียกว่าเป็นยิ้มที่เหมาะสมกับ
ทุกสถานการณ์

ใครเห็นก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าใบหน้าของเด็กหนุ่มนั้นถูกรังสรรค์มาอย่างดี
อย่างไรก็ตามถึงภาพรวมจะถูกปั้นแต่งมาอย่างพิถีพิถัน แต่ก็ไม่มีสิ่ง
ที่จะใส่ความเป็นมนุษย์อย่างดำหนิเล็กๆ เช่น จุดสีเข้มใต้ดวงตาด้านซ้าย
ริ้วรอยเลือนรางบริเวณหางตายามที่ดวงตานั้นยิ้มไปพร้อมกับริมฝีปาก
เลือดฝาดบนแก้ม รอยคล้ำจางบริเวณขอบตาล่าง หน้าซ้ายยังเก็บรายละเอียด
ถึงขั้นที่หายใจนำความหนาวออกมาเป็นไอสีขาว

ส่วนสูงซึ่งกะจากสายตาแล้วน่าจะประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปด
เซนติเมตร สูงเพรียวดูคล่องแคล่ว การขยับเขยื้อนดูเป็นธรรมชาติไปทั้งหมด
ไม่ว่าจะเป็นการกะพริบตาที่ไม่สม่ำเสมอ ดวงตาที่กลอกกลิ้งไปมา แผ่นอก
ที่กระพือขึ้นลงเป็นจังหวะ ลาดไหล่ขยับตามการหายใจ

การแต่งกายถือว่าทำได้ไม่เลว ดูจากปกคอเสื้อเชิ้ตสีขาวที่รัดจนเรียบ
ทับด้วยสูทตัวนอกตัดพอดีตัวเผยทรวงทรวง ไม่หลวมไม่คับจนเกินไป กางเกง

พอดีกับข้อเท้า และรองเท้าหนังที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นแบรนด์เดียวกัน กับที่เขาสวมใส่ หน้าข้างบนข้อมือนั้นมีนาฬิกาข้อมือเหล็กพร้อมสายที่มีราคาสูงลิ่ว ในยุคปัจจุบัน...เจ้านายคนเก่าคงดูแลดีไม่ใช่เล่น

หาที่ตีแทบไม่เจอ สมกับที่มีมูลค่าสูงถึงพันล้าน ถ้าไม่ได้รับจดหมาย จากปู่ของตน ชายหนุ่มคงนึกว่า 'สิ่ง' ตรงหน้านี้มีเลือดเนื้อเหมือนกับตนเอง อย่างห้ามไม่ได้

ใช่ ถึงจะดูคล้ายมนุษย์มาก แต่ไม่ใช่มนุษย์

เพราะเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านหน้าเขาคือหุ่นยนต์เสมือนมนุษย์

"สวัสดีครับ"

เสียงทุ้มนุ่มหลุดออกมาเมื่อขยับริมฝีปาก ชัดถ้อยชัดคำ

'ไอแซค' ทายาทเพียงคนเดียวของบริษัทนาฬิกาข้อมือร่วมสมัยยักษ์ใหญ่ เจ้าของร่างสูงโปร่งที่สวมชุดอยู่บ้านสบายๆ เคลื่อนสายตามองหุ่นยนต์ตรงหน้า ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

เขาไม่เข้าใจสาเหตุที่ปู่ของตนยอมเสียเงินพันล้านเพื่อหุ่นยนต์ที่ดูคล้าย มนุษย์มากมายขนาดนี้ ในเมื่อเงินแสนก็สามารถจ้างมนุษย์จริงๆ มาดูแลได้ เป็นสิบคนแล้ว หรือปู่ของเขาจะชื่นชอบหุ่นยนต์วัยรุ่นชายเป็นพิเศษ? ไม่ยก้รู้ว่า ตาแก่นั้นมีรสนิยมแนวนี้

เป็นมะเร็งจนสมองกลับไปแล้วรี 'โจนาธาน วิลล์'

"คัดเนมล่ะ" เสียงเข้มเอ่ยถามอย่างเกียจคร้าน

"เคลย์ครับ"

ดวงตากลมกะพริบสองครั้งยามพูดชื่อของตนออกมา

หุ่นยนต์เสมือนมนุษย์มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากหุ่นยนต์ประเภทอื่น คือพวกมันต่างมีคัดเนมเป็นของตัวเอง ซึ่งจะเป็นชื่อเฉพาะของแต่ละตัว ต่างจากหุ่นยนต์ชนิดอื่นที่มีชื่อเรียกเป็นรุ่น อย่างไรก็ตามเสียก็เพราะมีหน้าตา เหมือนมนุษย์นั่นแหละถึงได้ต้องมีชื่อเรียก

บอกตามตรงไอแซคไม่ได้ใส่ใจนัก เขาไม่ได้พิศวาสหุ่นยนต์คล้ายมนุษย์ มาแต่ไหนแต่ไร ชายวัยสามสิบห้าปีรู้สึกขนลุกขนพองเสียด้วยซ้ำกับการที่

จะต้องมีหุ่นยนต์คล้ายมนุษย์จริงอยู่ในบ้าน เพราะแบบนั้นทายาทของบริษัท
นาฬิกาพร้อมสมัยจึงเลือกมนุษย์จริงๆ มาทำงานเสียมากกว่า

ไม่ใช่ว่าไอแซคปฏิเสธการก้าวเดินไปข้างหน้าของยุคสมัย นี่มันปี 2102
แล้ว ปัญญาประดิษฐ์และหุ่นยนต์มนุษย์มีให้เห็นเกลื่อนในปัจจุบัน เขาเอง
ก็มีเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกครบครันจนแทบไม่ต้องจ้างแม่บ้าน ไม่ว่า

จะเป็นหุ่นยนต์เมดทำความสะอาด เครื่องล้างจาน เครื่องซักผ้า เครื่องอบผ้า
เพียงแต่เมื่อพูดถึงการทำงานที่มีความละเอียดอ่อน เขาไว้ใจมนุษย์
มากกว่าหุ่นยนต์

"ทีซ" เขาหันไปเรียกชื่อเลขาฯ คนสนิทที่ยืนอยู่ด้านหลังเจ้าหุ่นยนต์
ชายหนุ่มวัยเดียวกับไอแซคโค้งศีรษะเล็กน้อยให้กับเจ้านายของตน

"ครับคุณไอแซค"

"พาเขาไปที่ห้องไป"

"ครับ"

ผู้เป็นเลขาฯ อย่าง 'ทีซ' ผายมือให้กับหุ่นยนต์ข้างกายเพื่อให้เดินเข้าไป
ในบ้านสไตล์โมเดิร์นหรูหราริมทะเลสาบ เคลย์โค้งศีรษะเป็นการขออนุญาต
ก่อนจะเดินผ่านไอแซคไป

ชายหนุ่มมองตามทุกฝีเท้าของหุ่นยนต์ตัวนั้นจนกระทั่งอีกฝ่ายลับสายตา
แม้แต่ท่าทางการเดินยังคล้ายมนุษย์ มือที่เวิ้งแกว่งไปมา ขาที่ก้าวไม่สม่ำเสมอ
บ้างบางครั้ง

ไอแซคพ่นลมหายใจยาวยืดออกมา เขาเพิ่งร่างกายไปกับขอบประตู
หวนคิดไปถึงวันที่ได้รับจดหมายจากปู่ ครอบครัวยุคนสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ แต่
ตอนนี้เหลือเพียงแค่เขาคนเดียวแล้ว

โจนาธาน วิลสไปนอนจิบนอนอยู่บนสวรรค์เมื่อสามเดือนก่อน 'ไม่รู้'
ปานนี้จะหวั่นระเเยะหลานชายเพียงคนเดียวอยู่ไหม เพราะหลังจากปู่เสียชีวิต
บริษัทก็วนวายจนไอแซคแทบไม่ได้นอน

ข้อความในจดหมายไม่มีอะไรมาก ออกแนวส่งของขวัญให้หลานรัก
ในวันคริสต์มาส กับข้อความตัดพ้อเล็กๆ ที่ไม่ได้อยู่กับหลานรักในช่วงสุดท้าย

ของชีวิตหลังจากตรวจพบว่าตัวเองเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ที่แรกคิดว่าคงจะเป็นข้อความเศร้าสลดย่นแวนว่เสีย แต่ข้อความเหล่านั้นกลับดูมีความสุขดูไม่เหมือนบุคคลที่ทนทุกข์ด้วยโรคภัย

อ่านไปอ่านมาถึงได้รู้ว่าเมื่อสองปีที่แล้วปู่ของตนเองเสียเงินพันล้านเพื่อซื้อหุ่นยนต์ตัวหนึ่งมา

มันคือหุ่นยนต์ Love Bot หรือ Love Robot ไอแซคไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับหุ่นยนต์รุ่นนี้มากนักและไม่คิดจะค้นคว้าหาอ่านด้วย มันคงเหมือนหุ่นยนต์รับใช้ตาตื่นทั่วไป ทว่าข่าวเมื่อสองปีที่แล้วดังกระฉ่อนไปทั่วโลกจนคนไม่ค่อยตามข่าวสารอย่างเขายังพอจะรู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

เขารู้คร่าวๆ มาว่าหุ่นยนต์รุ่น Love Bot ถูกจัดจำหน่ายเมื่อสองปีที่แล้ว โดยมีเพียงแค่หนึ่งร้อยตัวบนโลก ภายหลังถูกฟ้องร้องอย่างหนัก รัฐบาลสั่งปิดบริษัท ตัวหุ่นยนต์ถูกเรียกคืนเพื่อนำไปทำลาย เนื่องจากหุ่นยนต์รุ่นนี้มีความคล้ายคลึงมนุษย์มากเกินไปซึ่งผิดต่อหลักศีลธรรมและหลักจริยธรรม

ถ้าคิดจะแบนมันตั้งแต่แรกแล้วทำไมต้องปล่อยให้ผลิตออกมาด้วยขนาดเขาเป็นคนนอกวงการ มองปราดเดียวก็รับรู้ได้ว่าคงมีการคอร์รัปชันเกิดขึ้นเป็นแน่

การมีหุ่นยนต์คล้ายมนุษย์ไว้ในครอบครองและเราสามารถทำอะไรกับมันก็ได้โดยไม่ต้องแคร์ว่ามันจะรู้สึกอย่างไรทั้งที่พวกมันสวมใส่เนื้อหนังคล้ายมนุษย์จริง สำหรับไอแซคแล้วนั่นคือความเลวร้าย มันทำให้เห็นด้านดำมืดของผู้คนโดยไม่ต้องใช้วิชาที่ไม่มีอยู่จริงอย่างการอ่านใจเลยแม้แต่ิน

ถึงกระนั้นเพราะขายให้กับมหาเศรษฐีทั่วโลกในราคาสูงลิ่ว จะให้นำไปทำลายง่ายๆ นะหรือ ไม่มีทาง จากที่ประเมินมาในจดหมายดูเหมือนจะมีสี่สิบตัวที่ยังเหลือรอดอยู่ หนึ่งในนั้นอยู่กับปู่ของเขา ส่วนอีกสิบเก้าตัวอยู่กับผู้ทรงอิทธิพลทั้งนั้น ไม่ว่าจะบริษัทยักษ์ใหญ่หรือตระกูลขุนนางโด่งดังล้วนแล้วแต่มีส่วนได้ส่วนเสียกันทั้งสิ้น รัฐบาลจึงปิดตาข้างหนึ่ง เลือกว่าจะไม่กำจัดหุ่นยนต์สี่สิบตัวนั้นแต่มีข้อแม้ว่าหุ่นยนต์รุ่นนี้จะต้องถูกชดเชวน้ำลงหลังจากที่เจ้านายของมันเสียชีวิต

โจนาธาน...ปู่ตัวแสบ แทนที่จะขัดดาวนุ่นตัวนี้ กลับถือด้านไม่ยอม แล้วเลือกส่งต่อมาให้หลานชายที่เหลือเพียงคนเดียวอย่างไอแซค

เขาจะเชื่อเลย...ตาแก่นั่นคงคิดจะแก้งกันนั่นสิ

ปู่บอกเกี่ยวกับหุ่นยนต์ตัวนี้ว่ามันเป็นหุ่นยนต์รับใช้ ทำได้ทุกอย่างไม่ต่างจากหุ่นยนต์เมดที่ไอแซคมี แม้หุ่นยนต์เมดที่เขาจะมีไม่ได้สวมใส่หน้ามนุษย์ แต่เป็นหน้าจอสี่เหลี่ยมทัชสกรีนก็เถอะ ข้ายังยำแล้วยำอีกว่าควรปฏิบัติกับหุ่นยนต์ตัวนี้ให้เหมือนกับมนุษย์คนหนึ่ง ฝากฝังให้ดูแลเสมือนคนในครอบครัว

นอกจากนั้นก็ยังลงท้ายสั้นๆ อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องรับของขวัญชิ้นนี้ออย่างห้ามไม่ได้

'เคลย์มีชีวิต'

ชายหนุ่มเปิดประตูบ้านลง เสยผมขึ้นลวกๆ อย่างเหนื่อยใจ

อาจจะเพราะเป็นช่วงสุดท้ายของชีวิตเลยจินตนาการไปว่าหุ่นยนต์มีชีวิตเขาที่แทบไม่ได้ติดต่อกับปู่ ไม่เคยเจอออกเอาใจปู่ จึงยอมรับของขวัญชิ้นนี้แต่โดยดี

ถ้ามันเป็นของชิ้นสำคัญถึงขนาดไม่อยากจะขัดดาวนุ่นก็จะดูแลให้

แต่ไอ้เรื่องหุ่นยนต์มีชีวิตเนี่ย...ฟังยังงี้ก็เพ้อเจ้อทั้งเพ

หุ่นยนต์เนี่ยนะมีชีวิต

บ้ากันไปใหญ่

ไอแซค วิลล์มักจะใช้เวลาอยู่บ้านมากกว่าไปป่วนเขียนที่บริษัท ขอคุณเทคโนโลยีทันสมัยที่ทำให้ผู้คนสามารถทำงานที่บ้านได้อย่างสะดวกสบาย โดยเฉพาะหน้าหนาวที่หิมะตกแทบทุกวันแบบนี้ การต้องออกไปเผชิญกับความเปียกชื้นของเกล็ดหิมะด้านนอกนั้น แคคิดก็จะบ้าตาย

เขามักจะขลุกอยู่ในห้องทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็นโดยสั่งไม่ให้ใครเข้ามารบกวน และนี่ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่ไอแซคจมไปกับกองเอกสาร เขาเป็นถึงประธานบริษัท เหตุไฉนถึงต้องมานั่งอ่านตัวหนังสือมากมายขนาดนี้

อ้อ เพราะปู่ของเขาเป็นพวกนิยมชมชอบในหุ่นยนต์ยั้งล่ะ

บอกก็ครั้งแล้วว่างานละเอียดอ่อนอย่าใช้หุ่นยนต์

มันก็จริงที่หุ่นยนต์มีการคำนวณที่แม่นยำ เพียงแค่ป้อนข้อมูลเข้าไปก็ได้ทุกอย่างออกมาภายในเสี้ยววินาที อย่างไรก็ตามมันใช้ไม่ได้ผลในบางกรณี อย่างเช่นอะไรที่ต้องใช้ความรู้สึกและความละเอียดอ่อนเข้าช่วย

ยกตัวอย่าง หุ่นยนต์ส่วนมากถูกป้อนไดอะล็อกเป็นเส้นตรง เพราะฉะนั้นเมื่อถามว่าวันนี้อากาศดีไหม มันจะเริ่มประมวลผลจากภาพที่มันเห็นและอุณหภูมิที่ผิวของมันสัมผัสได้ ดังนั้นถ้าเอามันเข้าไปอยู่ในห้องที่เปิดแอร์เย็นๆ มันก็คงจะแยกไม่ออกว่านี่คือความเย็นจากเครื่องปรับอากาศหรือความเย็นของอากาศภายนอกที่เต็มไปด้วยหิมะ

การออกแบบนาฬิกาก็เช่นกัน นาฬิกาข้อมือหนึ่งเรือน โดยเฉพาะนาฬิการะบบอนาล็อกที่มีเข็มลูกศรชี้เวลานั้นต้องใช้มากกว่าความแม่นยำ ไม่เหมือนนาฬิกาดิจิทัลที่บอกออกมาเป็นตัวเลข นาฬิกาอนาล็อกต้องใช้ความพิถีพิถันมากกว่านั้น ส่วนประกอบแต่ละส่วนต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์เข้าช่วย รวมทั้งความประณีตละเอียดลออ

ซึ่งหุ่นยนต์ทำให้ไม่ได้

แทนที่จะได้เปิดตัวนาฬิการุ่นใหม่เร็วๆ นี้ Will's Watch กลับต้องเลื่อนการเปิดตัวออกไปอย่างไม่มีกำหนด

นาฬิกายูนิเซ็กส์รุ่นล่าสุดที่เปิดตัวไปนั้นขายดีเป็นหน้าเทท่าจนผู้คนต่างเผ้ารอคอยรูปแบบใหม่ๆ ที่ทาง Will's Watch จะนำเสนอ หากแต่พนักงานที่มักจะหาอะไหล่ของตัวเรือนนาฬิกาต้นปวยเรื้อรังจึงต้องหยุดงานไป การจะหาคนงานที่รอบรู้เรื่องนาฬิกาอนาล็อกในยุคนี้ช่างหายาก ปู่ก็เลยทดแทนหน้าที่นั้นด้วยหุ่นยนต์ที่ถูกป้อนข้อมูลเกี่ยวกับนาฬิกาอนาล็อก

ได้ผลออกมาเป็น...

ไม่มีส่วนไหนในตัวเรือนเข้ากันแม้แต่นิด

หน้าปัดไปทาง เข็มลูกศรไปทาง วัสดุและสีสันทันไปอีกทาง

เขาละปวดหัวนักกับผู้คนที่คิดว่าหุ่นยนต์จะมาแทนที่มนุษย์ได้ทุกอย่าง ผันไปเถอะ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นแหละที่จะเข้าใจรสชาติของศิลปะ

หลังจากเลือกวัสดุที่คิดว่าเหมาะกับตัวเรือนได้คร่าวๆ ชายหนุ่มก็จัดการถอดแว่นกรองแสง ฟิงหลังไปกับพนักพิงเก้าอี้ สองนิ้ววนควบบริเวณหัวตาอย่างเหนียวแน่น เขาอยากจะมีสักครู่ที่วาล์วคอคแห้งผากจนต้องลุกออกจากห้องตรงไปที่ครัวเพื่อหาน้ำดื่ม

นาฬิกาบอเวลาสองทุ่มตรง ชายหนุ่มชะงักยามได้กลิ่นอาหารจากครัวแบบเปิดที่ติดกับห้องรับแขก คิ้วเข้มขมวดชนกัน เท่าที่เขารู้ที่ซื้อมาทำอาหารไม่เป็น นอกจากที่ซื้อมาแล้วก็มีเพียงหุ่นยนต์เมดที่มักจะเข้ามาบ้วนปัสสาวะในครัวเท่านั้น แดมหุ่นยนต์เมดยังทำอาหารได้เข้าชั้นแยมจนเกือบทำครัวเขาใหม่ไปรอบหนึ่ง

ไอแซคไม่ค่อยกินอาหารค่าอาหารเขามีแค่กาแฟง่ายๆ ส่วนอาหารเที่ยงนั้นที่ซื้อมาจะเป็นฝ่ายซื้อมาให้ เขาเป็นพวกเลือกกิน ดังนั้นอาหารเที่ยงจึงมาจากร้านเดิมเข้าไปซื้อมาด้วยรสชาติถูกปาก สาบานได้ว่าเขาพยายามสั่งซื้อหุ่นยนต์ทำอาหารอย่างที่มีในโฆษณามาแล้ว แต่รสชาติอาหารที่มันทำออกมาทำให้เขาเซ็งชยาตจนต้องยกหุ่นยนต์นั้นให้กับพนักงานดีเค็นในบริษัทโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ

ความสงสัยที่ริ้วรอยขึ้นตามเห็นจนสเปกเตอร์วางอยู่บนโต๊ะ สเปกเตอร์ดีซอสมะเขือเทศที่มีตบอลหัวลูกวางเรียงเป็นวงกลม หน้าตาน่ารับประทานเหมือนที่มักจะเห็นได้ตามร้านอาหาร พร้อมกับไวน์สีแดงสดดูกรีนเอาไวน์แก้วแจกันดอกไม้ที่ไม่เคยมีดอกไม้มาก่อนกลับประดับประดาด้วยดอกกุหลาบสีขาว

พิถีพิถันแม้กระทั่งการวางซ้อนข้างจาน

"คุณควรกินอะไรสักหน่อยนะครับ"

ระหว่างที่สมองกำลังยุ่งยากกับการสรรหาว่าใครคือตัวการของเรื่องทั้งหมด เสียงทุ้มนุ่มก็ดังขึ้นด้านหลัง เล่นเอาไอแซคสะดุ้งโหยง เขาหันไปมองเคลย์หน้าตาดี

ชายหนุ่มตกใจจนชนลูกแก้ว สบตากับนัยน์ตาสีเขียวอมเทาอันครุ่นนิ่งใช้เวลาไม่นานก็กลับมาอยู่ในท่าที่ปกติ เขาทำงานจนลืมไปเสียสนิทว่าหุ่นยนต์ตัวนี้มาทำให้ หุ่นยนต์ที่มีโค้ดเนมว่าเคลย์

"เธอทำแบบนี้เสมอหรือนอนอยู่กับตาแก่นั่น" ชายหนุ่มพึมพำอย่างอ่อนล้า หัวใจของเขายังเต้นรัวไม่มีที่ท่าว่าจะผ่อนคลาย เขาใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังนี้เพียงลำพังจนชิน ต่อให้มิทีซออยู่ท้ายสวนหลังบ้าน หมอนั่นก็จะไม่เข้ามาป่วนเบี่ยนที่นี้ในเวลากลางคืนเพราะรู้ว่าเจ้านายของตนชอบความสันโดษ

"ตาแก่..." เด็กหนุ่มพึมพำด้วยความสงสัย

อ่า ไช้ หุ่นยนต์คงไม่รู้จึกว่าตาแก่นั่นคือใคร

"ฉันหมายถึงโจนาธาน"

"คุณโจนาธานไม่ชอบกินอาหารหลังหกโมงเย็นครับ"

"ไม่...ฉันหมายถึงเธอชอบเผลอมาไม่ให้ลุ่มให้เสียงแบบนี้ตลอดหรือไง"

ดวงตากลมกลิ้งไปมาราวกับกำลังนึกคำพูด คงจะอยู่นอกเหนือการประมวลผลละมั้ง

"ขอโทษด้วยครับ ท่าทางของคุณเหมือนรู้ลึกกว่าคาดใจ"

แน่ละ ก็เด็กนี่เป็นหุ่นยนต์นี่นา จะให้มาคาดหวังคำตอบอย่างมนุษย์คงไม่ได้

ไอแซคผ่นลมหายใจออก เขาเฝ้าสปากเกตต์ตรงหน้าไปเปิดตู้เย็นหยิบเบียร์มาหนึ่งกระป๋อง ก่อนจะจัดการเทไวน์สีแดงสดที่ถูกรินไว้ลงในอ่างล้างจาน ทุกอย่างอยู่ภายใต้สายตาของเคลย์

"ข้อหนึ่ง ฉันไม่ชอบดื่มไวน์ เบียร์เย็นๆ มันนุ่มลิ้นกว่า"

กะพริบตาปริบเป็นการบ่งบอกว่ากำลังรับฟังอยู่ ท่าทีที่เหมือนหุ่นยนต์ทำให้ไอแซคเบาใจลงนิดหน่อย อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องปั้นแต่งอะไร เพราะสิ่งตรงหน้าไม่ใช่มนุษย์

"ข้อสอง ฉันไม่กินอาหารค่ำ"

"ขอโทษด้วยครับ" รวากับโปรแกรมที่ถูกตั้งมา เมื่อทำผิดก็เอ่ยขอโทษ

"และข้อสาม ฉันไม่ชอบให้ใครเข้ามาเดินป่วนเบี่ยนในบ้านตอนกลางคืนวันนี้ถือเป็นข้อยกเว้นก็แล้วกัน"

สิ่งที่เสร็จก็หมายจะเดินกลับเข้าห้องไปพร้อมกระป๋องเบียร์ ก่อนจะชะงักเมื่อรับรู้ถึงแรงดึงดูดข้างอย่าง ดวงตาเรียวดูก็มอมงมือของเด็กหนุ่มที่ดึงชายเสื้อ

ตัวหลวมโคร่งของเขาเอาไว้ คิ้วเข้มเล็กขึ้นอย่างประหลาดใจ

พอโดนสายตาคาดโทษ เร็วนี้ถึงได้ปล่อยขาสี้อของเขา เด็กหนุ่ม
คว้าคิ้วลงเล็กน้อยเป็นเชิงกลัดกลุ้ม

"แต่ว่าอาหารเย็นเป็นสิ่งสำคัญ ไม่ควรดื่มเบียร์อย่างเดียวนะครับ"

การกระทำและสีหน้าเหล่านี้ทำเอาไอแซคขนลุกไปทั้งร่าง

สมกับราคาพันล้าน นี่สินะที่รัฐบาลอยากจะทำลายทิ้ง

เขาเห็นมันเข้าแล้วละ...

การแสดงสีหน้าราวกับมนุษย์จริงๆ ยืนอยู่ตรงหน้า แม้มทสทนาจะฟัง
คล้ายถูกตั้งโปรแกรมมาให้พูดแบบนั้น แต่น้ำเสียงอ่อนลงแสดงถึงความเป็นห่วง
เป็นใยชัดเจน

น่ากลัว...

ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าจะมีใครสร้างหุ่นยนต์ที่คล้ายมนุษย์ได้มากมาย
ขนาดนี้

เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าคือหุ่นยนต์จริงๆ ไม่ใช่มนุษย์เล่นพิเรนทร์
ที่ป่วนมาบ้านหัวเขา ไอแซคเลยยื่นมือไปด้านหน้าของเด็กหนุ่มก่อนจะเอ่ยขอ
บางอย่าง

"ขอมือหน่อยสิ"

มือเรียวยาวลงบนมือของเขาอย่างว่าง่าย ตามแบบฉบับหุ่นยนต์ทั่วไป
ที่สั่งให้ทำแบบ

ขนลุกมากขึ้นไปอีกยามสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิอุ่นร้อนของร่างกาย
ละเอียดมาก ใส่ใจแม้กระทั่งอุณหภูมิของผิวสัมผัสเพื่อให้มีลักษณะคล้ายคลึง
มนุษย์มากที่สุด เขาอุบไล่นิ้วมือเรียวยาว สัมผัสลิ้นมือ ถ้าเป็นมนุษย์ก็คงเป็น
คนที่มีผิวพรรณดีเอามากๆ

ไอแซคจิกเล็บของเขาลงบนปลายนิ้วของเด็กหนุ่ม อีกฝ่ายนิ่งงัน ไร้เสียง
ตอบรับ สีหน้าเรียบนิ่ง

เขารู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นแบบนี้ มันใจว่าเขาจิกเล็บลงไปแรงพอ
ถ้าอีกฝ่ายเป็นมนุษย์คงต้องมีร่องหรือแสดงสีหน้าเจ็บปวด ไม่ก็ชักนิ้วกลับ

แต่เนิ่งสนิท

หุ่นยนต์ไม่รู้จักรักความเจ็บปวด

ไอแซคปล่อยมือของเด็กหนุ่มให้เป็นอิสระ เขาเดินไปทิ้งตัวลงบนโซฟากว้าง บริเวณห้องรับแขกที่อยู่ติดกับครัวแบบเปิดกว้าง กระดกดื่มเบียร์แก้คอแห้ง พลางทิ้งศีรษะไปกับพนักพิงของโซฟา

"กลับห้องไปได้แล้ว เคลย์"

คำสั่งของเจ้านายถือเป็นคำขาด เคลย์ผงกหัวรับคำ

ตามนิสัยของชายหนุ่มที่มักจะพูดกับลูกน้องคนสนิทเป็นประจำในยามที่ต้องทำงานด้วยกันติดกัน เขาจึงเผลอเอื้อนเอ่ยออกไปโดยไม่ทันรู้ตัว

"ราตรีสวัสดิ์"

ช่วงเวลา ไอแซคปล่อยความคิดหนักๆ ในหัวให้ลอยฟุ้งไปในอากาศ ดวงตาของเขาหลับปริ้มลงเป็นการผ่อนคลาย แต่แล้วสัมผัสบางอย่างที่หน้าผาก ก็ทำเอาเขาต้องลืมตาโผล่ขึ้นมา

ริมฝีปากของเคลย์สัมผัสลงบนหน้าผากของเขา ก่อนจะถอนออกไปอย่างเชื่องช้า นัยน์ตาสีเขียวอมเทาสบกับผู้เป็นนาย จากนั้นน้ำเสียงทุ้มนุ่ม ก็พูดเลียนแบบเขา

"ราตรีสวัสดิ์ครับ คุณไอแซค"

Chapter 01

ทำความคุ้นเคย

เช้าตรู่ในขณะที่ไอแซคกำลังอ่านเอกสารการประชุม สายตาที่จดจ้องมา มันทำให้เขารู้สึกไม่สบายตัว สุดท้ายชายหนุ่มจำใจต้องวางเอกสารลง เขาหันไปสบตากับดวงตากลมสีสวอย

ลืมไปเสียสนิทว่าหุ่นยนต์ต้องได้รับคำสั่ง ไม่เหมือนกับพืชที่มีความคิดเป็นของตัวเอง เดินเหินไปไหนมาไหนไม่ต้องมีคนคอยจูง เคลย์ถึงได้มายืนจ้องเขาตั้งแต่เช้าตรู่โดยไม่ขยับตัวไปไหน

ไอแซคพยายามหางานให้เด็กหนุ่มทำ ทว่าไม่ว่าจะหันไปทางไหน เขาต่างมีทุกอย่างพร้อมสรรพ คนที่คอยเป็นมันสมองให้ก็มีที่ซแล้ว คนที่คอยจัดการความเรียบร้อยของเขาก็มีอีกเช่นเคย หุ่นยนต์ทำความสะอาดก็ปิดกวาดชะเงี้ยวมอง จานก็มีเครื่องล้างจาน สวนก็มีคนตัดสวนเข้ามาทำงานทุกเดือน พอมีสมาชิกใหม่มาเพิ่มเลยไม่รู้จะเอาไปยัดไว้ตรงไหน

"ตอนอยู่กับตาแก่นั่น เขาให้เธอทำอะไรล่ะ"

เขานึกสงสัย ทั้งที่ปู่ก็มีคนรับใช้มากมายในบ้าน เหตุไฉนจึงเสียเงินพันล้านเพื่อหุ่นยนต์คล้ายมนุษย์ มันมีดีกว่าคนรับใช้ที่มีอยู่อย่างไร

หุ่นยนต์เด็กหนุ่มอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขายาวพอดีข้อเท้าสีดำ รองเท้าหนังคู่เดิม เคลย์กะพริบตาปริบเพื่อประมวลผลในสิ่งที่เจ้านายคนใหม่ถามตน ดูเหมือนโปรแกรมจะจดจำเอาไว้แล้วว่า 'ตาแก่' ที่เจ้านายคนใหม่หมายถึงคือ 'เจ้านายคนเก่า' หรือ 'โจนาธาน'

"ผมมีหน้าที่ทำอาหารให้กับคุณโจนาธาน พาเขาออกไปเดินเล่นที่สวน ยามเย็น คอยอยู่เป็นเพื่อนเวลาเขาเหงา ดูแลเรื่องยาให้กับเขา ดูแลสวนดอกไม้ ทำความสะอาดและดูแลบ้าน..."

ฟังดูเป็นหน้าที่ทั่วไปของหุ่นยนต์รับใช้ แต่เป็นหุ่นยนต์รับใช้สักสามตัวได้ ให้ความสำคัญเบ็ดเสร็จทุกอย่างนั้นคืออะไร ในจดหมายฝากฝังเขาให้ดูแลเหมือน คนในครอบครัวแท้ๆ แต่ตัวเองดันเล่นใช้หุ่นยนต์ตรงหน้าซะคุ้มเลย

เขาไม่ได้สนใจกิจวัตรประจำวันของปู้นั๊ก รู้เพียงว่าชายแก่คนนั้นมีเรื่อง ให้ทำหลายอย่าง บ้านของเขาเทียบกับคฤหาสน์ตระกูลวิลลิสหลังนั้นไม่ได้หรอก มันใหญ่เกินไป เขาเองก็ไม่ได้กะใช้งานเด็กหนุ่มหนักขนาดนั้นด้วย

ไอแซคคงปล่อยผ่านไปแล้วถ้าไม่ใช่เพราะเคลย์ยังพูดไม่จบ

"ส่งเขาเข้านอน อ่านหนังสือให้เขาฟัง จูราตรีสวัสดิ์..."

ภาพเมื่อคืนย้อนกลับเข้ามาในหัวของชายหนุ่ม เขาเรียกมือห้ามหุ่นยนต์ จอมเจ็ดยั่วแฉ่ไม่ให้พูดมากไปกว่านี้ ด้วยกลัวว่าสิ่งที่ได้ยินหลังจากนี้จะก้าวล่วง ความเป็นส่วนตัวของทั้งสอง

ถึงว่าละ...เข้ามาจูบหน้าผากเขาแบบนั้น หุ่นยนต์ทั่วไปคงไม่มีโปรแกรม จูบหน้าผากเจ้านายหยอก ขนาดหุ่นยนต์สุนัขยังไม่มีโปรแกรมเลียหน้าเจ้านาย เลย คงเป็นเพราะตาแก่ั่นเคยให้ทำ ก็เลยติดมาสินะ

นอกจากจูบหน้าผากราตรีสวัสดิ์แล้ว เขาหวังว่าตาแก่คงไม่สอนอะไร พิเรนทร์ให้กับหุ่นยนต์ตัวนี้อีก สิบานได้ว่าถ้ามี เขาจะลงไปบีบคอถึงหลุมเขียวละ อายุยี่สิบสี่นี่รุ่นเหลนเขียวนะ แค่นี้คิดไม่เกรนก็แทบจะขึ้น

พอสงบสติอารมณ์ลงได้ ไอแซคจึงเฝ้าคางมองหุ่นยนต์ที่กำลังรอคอย คำสั่งของเขาอย่างมีความหวัง

หุ่นยนต์ส่วนมากมักจะถูกสร้างขึ้นโดยที่มีจุดประสงค์แตกต่างกันไป หุ่นยนต์ทำความสะอาดก็มีหน้าที่ทำความสะอาด หุ่นยนต์สัตว์เลี้ยงก็มีหน้าที่ เป็นเพื่อนเล่นให้กับเจ้านาย หุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยก็มีหน้าที่รักษา ความปลอดภัย ไอแซคคิดว่าเด็กหนุ่มที่ชื่อเคลย์คงมีจุดประสงค์ไม่ต่างจาก หุ่นยนต์เมด คือครอบคลุมทุกอย่างที่เป็นงานบ้าน

ดังนั้นจึงไม่มีหน้าที่ใดๆ เวลาที่ไม่มีคำสั่ง ถ้าเขาไม่เอ่ยปากสั่งอะไร ก็คงจะยืนนิ่งไปทั้งวัน

ดังนั้นชายหนุ่มจึงต้องหาหน้าที่ให้กับหุ่นยนต์ตัวนี้

เจ้าของบ้านหยุดตัวขึ้นยืน เขาก้าวตรงไปยังห้องทำงานของตนที่กรุงรัง อยู่เสมอ ชั้นหนังสือสูงติดผนังรายล้อมทั่วห้องโดยเว้นบริเวณหน้าต่างบานกว้าง เอาไว้ แทะปูนทรงสี่เหลี่ยมคางหมูถูกทำเป็นที่นั่งพักผ่อนยื่นออกไปจากตัวบ้าน ลอยอยู่เหนือทะเลสาบ ซึ่งในเวลานี้หน้าต่างบานกว้างถูกม่านสีขาวปิดเอาไว้ เนื่องจากชายหนุ่มเกลียดความขาวโพลนของหิมะ อีกทั้งทะเลสาบยังเป็นน้ำแข็ง มองดูอย่างไรก็ไร้ชีวิตชีวา

อย่างไรก็ตามเมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง มันเป็นมุมที่เขา รักที่สุดในบ้านหลังนี้ มุมสงบที่ไอแซคมักจะชอบมานอนอ่านหนังสือเล่นรับ แสงอาทิตย์อ่อนๆ ยามเช้าหรือไม่กี่อาบแสงจันทร์ยามค่ำคืน ห้องสวดยลละคลั่ง กลืนอวยของหนังสือตอนนี้อกลายสภาพเป็นรังหนู แทบจะไม่มีที่ให้อ้าวเดิน กระดาษสีขาวกระจัดกระจายไปทั่วพื้นห้อง หนังสือเองก็เช่นกัน และไอแซค ก็ไม่มีแรงที่จะเก็บพวกมันขึ้นชั้นในช่วงเวลาที่เขาต้องโฟกัสกับงาน

เขาไม่เคยใส่ใจให้หุ่นยนต์เข้ามาทำความสะอาดห้องนี้ เคยมีครั้งหนึ่งที่ หุ่นยนต์เมดเข้ามาทำความสะอาด แต่แทนที่จะเก็บเอกสารที่ปลิวว่อนอยู่บนพื้น ขึ้นไปเรียงบนโต๊ะ มันกลับทำลายกระดาษพวกนั้นเสียจนหมด

พอหันไปมองหุ่นยนต์ที่มีความคล้ายมนุษย์อย่างเคลย์แล้ว เด็กคนนี้น่าจะพอทำหน้าที่นี้ได้

"มานี่สิ"

เขาก็ก้มเรียกเด็กหนุ่มให้เข้าไปในห้องทำงาน ผ่านม่านผืนบางริมหน้าต่าง ถูกเปิดออกปล่อยให้แสงอาทิตย์อ้อมครีมของฤดูหนาวสาดส่องเข้ามาในห้อง เคลย์หยุดยืนอยู่ตรงประตู ไม่ขยับเข้าไปมากกว่านั้น

"พอจะทำความสะอาดห้องนี้ได้ไหม ทำความสะอาดหมายถึงเก็บเอกสาร กลับขึ้นไปไว้บนโต๊ะ เก็บหนังสือขึ้นไปเรียงบนชั้น ถ้าฉันไม่ได้สั่ง อย่าเอาอะไร ออกไปจากห้องนี้ เดี่ยวฉันหาไม่เจอ"

"ครับ"

ไม่มีการลั้งเล ไม่มีการปฏิเสธ และนี่คือข้อดีของหุ่นยนต์ไม่ว่างงานหนัก แค่ไหนก็ไม่เกี่ยง ไม่ออกปากบ่น ถ้าขึ้นให้พี่เข้ามาเก็บกวาดห้องล่ะก็ หมอนั่นที่ไม่ค่อยพูดก็คงจะมีหลุดบ่นเรื่องเจ้านายชอบทำรอกออกมาบ้างแหละ

ไอแซคมองดูเด็กหนุ่มที่ขยับตัวเก็บของที่ละอย่างแยกเป็นหย่อมๆ

ก็จริงที่คล้ายมนุษย์มาก แต่ก็ยังเห็นความไม่เพอร์เฟกต์บางอย่างอยู่เรื่อยๆ อย่างเช่นการขยับตัวนั่งลงที่ดูจะเป็นระบบระเบียบเสียจนทำให้นึกถึงหุ่นยนต์เมดในบ้าน

พอมอบหมายหน้าที่เสร็จก็ถึงเวลาที่ประธานบริษัทจะต้องทำหน้าที่ของตน

ชายหนุ่มทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ด้านหลังโต๊ะทำงาน เขาสั่งงานพี่ชสองสามอย่าง ไม่นานนักเลขาฯ หนุ่มก็ผละออกไปจากห้อง นัยน์ตาเรียวดูย้ายจากการสนใจเคลย์เปลี่ยนมาเป็นจมอยู่กับเอกสารจนหัวยู่

จะว่าไปหุ่นยนต์เสมือนมนุษย์ก็มีข้อดีอยู่อย่างหนึ่ง

ไม่มีเสียงเลยแม้แต่ินิด ต่างจากหุ่นยนต์เมดที่มักจะมีเสียงวิ๊ๆ หนวกหูดังอยู่ตลอดเวลา

มันทำให้เขาสามารถจดจ่อกับงาน จดจ่อจนกระทั่งสามารถผล็อยหลับได้อย่างง่ายดาย

"จำไว้นะไอแซค หุ่นยนต์ไร้ชีวิตที่พวกเราก็จริง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะทำอะไรกับมันก็ได้"

"ทุกสิ่งที่ถูกสรรค์สร้างขึ้นมามีจุดมุ่งหมาย ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะที่รองรับหนังสือ เก้าอี้ที่มิไวให้นั่ง ดอกไม้ที่มอบความสวยงาม หุ่นยนต์แต่ละตัวก็มีหน้าที่แตกต่างกันไปเช่นกัน"

"ให้เกียรติทุกสิ่งบนโลก และเมื่อถึงเวลา โลกก็จะตอบแทนความใจดีของคุณลูกกลับมาแน่นอน"

เสียงพลิกหน้ากระดาดทำเอาคนที่เผลอหลับสะลึมสะลือตื่นขึ้น

ไอแซคขมวดคิ้วพร้อมมวดหัวตาของตน เขาเผลอหลับคากองเอกสาร
อีกแล้ว กาแฟยามเช้าไม่ได้ช่วยอะไรเลยสักนิด แถมยังทำให้ง่วงมากกว่าเดิมอีก
ชายหนุ่มขยับตัวลุกขึ้นนั่งก่อนอะไรบางอย่างจะร่วงหล่นจากลาดไหล่
ของเขา

มันคือผ้าปูโต๊ะ...

ผ้าปูโต๊ะ!? ทำไมถึงมาอยู่บนไหล่ของเขา รวากับมีใครจงใจเอามาคลุม
เพื่อมอบความอบอุ่น พอมองเลยไปด้านหน้าถึงได้พบกับสิ่งที่คิดว่าน่าจะเป็น
ตัวการ

แสงตะวันยามพระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำสาดส่องเข้ามาในห้องสี่เหลี่ยม
เผยให้เห็นพื้นกระเบื้องลายไม้ครั้งแรกในรอบเดือน ทุกอย่างถูกเก็บขึ้นชั้น
เอกสารถูกเรียงไว้บนโต๊ะอย่างเป็นระเบียบ

เคลย์นั่งทับขาตัวเองอยู่ตรงหน้าชั้นหนังสือหันหลังให้กับเจ้าของบ้าน
ดูเหมือนตั้งใจทำอะไรสักอย่างอยู่

เสียงพลิกหน้ากระดาดที่ตั้งแทรกผ่านความเงียบบ่งบอกว่าเจ้าหุ่นยนต์
ตัวนั้นกำลังอ่านหนังสือ และนั่นเป็นภาพที่ทำให้ไอแซคถึงกับชะงักไป

มองจากด้านหลังแล้วเหมือนมนุษย์จริงๆ

เขาหยดตัวขึ้นยืน เดินเข้าไปใกล้เด็กหนุ่ม มองดวงตาสีสวยที่จดจ้อง
ตัวอักษรบนหนังสือ เขาไม่เคยเห็นหุ่นยนต์ที่มีความรู้สึกสนใจหนังสือมาก่อน
พวกมันต่างถูกป้อนโปรแกรมและการคำนวณทุกอย่างไว้แล้วจึงสามารถเลืกรหา
ทุกอย่างภายในเวลาอันรวดเร็วในยุคที่อินเทอร์เน็ตกระจายตัวอยู่ทุกพื้นที่

ทำไมถึงต้องอ่านหนังสือ...

"เคลย์"

เรียนนี่ยังคงพลิกหน้ากระดาดอย่างเชื่องช้า ไม่นานนักถึงเงยหน้าขึ้นมา
สบตากับเจ้านายคนใหม่

"ตื่นแล้วหรือครับ"

ไอแซคส่งยิ้มแหย่ออกไป ไม่ต้องเดาว่าใครที่นำผ้าปูโต๊ะมาห่มให้เขา

ไอเดียบรรเจิดจริงๆ

เคลย์เปิดหนังสือลง เก็บมันใส่เข้าไปในชั้น แล้วหันกลับมาเผชิญหน้ากับ
เจ้าของบ้าน ท่าที่สงบเสงี่ยมเตรียมพร้อมรับคำสั่งใหม่หลังจากที่เก็บกวาดห้อง
จนสะอาดเรียบร้อยแล้ว

"ตาแก่สอนเธออ่านหนังสือหรือ" เขาหันมองหนังสือเล่มที่ถูกเก็บกลับเข้าไป
ในช่องว่าง มันคือหนังสือเกี่ยวกับความหมายของดอกไม้ คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก
หุ่นยนต์อ่านหนังสือเกี่ยวกับดอกไม้มันหรือ

"ครับ คุณโจนาธานบอกว่าหนังสือเป็นแหล่งข้อมูลที่ใหญ่ที่สุด คำตอบ
บางอย่างที่ผมประมวลผลไม่ได้มันอาจจะอยู่ในหนังสือ"

สมกับเป็นโจนาธาน วิลล์ คำพูดนี้ทำให้รู้สึกราวกับเห็นปุ๋ยอยู่ตรงหน้า
นอกจากเรื่องจูนหน้าผากราตรีสวัสดิ์แล้ว ก็คงจะสอนอะไรหลายอย่างให้กับ
หุ่นยนต์ตัวนี้ หุ่นยนต์ราคาพันล้านที่ดูราวกับมีความสนใจในบางสิ่ง

ไม่รู้นี่ครีမ်อะไร ชายหนุ่มถึงได้ปรึกษาถามบางอย่างกับเคลย์

"Love Bot ที่จริงแล้วมีหน้าที่อะไรกันแน่"

การประมวลผลเสร็จสิ้นภายในเสี้ยววินาที

"ตอบสนองความต้องการของเจ้านาย และ..."

คำตอบที่สองยังไม่ทันหลุดออกจากปากเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้นหน้าบ้าน
ไอแซคยกมือห้ามก่อนจะปลีกตัวออกไปจากห้องทำงาน

ประตูบ้านถูกเปิดเข้ามาพร้อมกับสิ่งมีชีวิตสีน้ำตาลขนฟูที่พุ่งเข้าสู่
อ้อมกอดของเขา

"โรเจอร์!"

โฮ่ง!

ไกลเด้น รีทรีฟเวอร์ตัวโตสะบัดหางสะบัดกันอย่างดีอกดีใจยามได้เจอ
เจ้านาย เขาเล็มไปเสียสนทิวาส่งให้ทีชไปรับโรเจอร์ที่โรงพยาบาลสัตว์หลังจาก
เจ้าหมาตัวโตเล่นชนจนโดนฝั่งตอยหน้าบวม

"คุณ...ไม่ได้กินข้าวเที่ยงหรือครับ" ทีชเอ่ยถามหลังจากสายตาทันไปเจอกับ
กับอาหารกล่องที่เขานำมาตั้งไว้ตั้งแต่เที่ยง พิชแอนดริวปัสร้านโปรดของเจ้านาย

ยังคงตั้งตระหนง่าน ไม่มีร่องรอยของการถูกแตะต้องใดๆ

"โทษที่ ฉันทเผลอหลับนะ" ผู้เป็นนายหัวเราะครื้น พอพุดถึงอาหารเที่ยง ก็เริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาดน้อย น้มนส้โม่งเย็นเข้าไปแล้วนี่นา

"กินข้าวไหม โรเจอร์"

พอเจ้าตบคุ้ใจกลับมาอยู่เคียงข้างก็ล้มนไปเสียนสิทว่าผลจากหุ่ยนต์ เด็กหนุ่มมา เคลย์เดินออกมาด้านนอก เพียงแค่เจ้าโรเจอร์เห็นลิ่งแปลกปลอม ภายในบ้านก็สะดุ้งถอยหลังไปเล็กน้อย ก่อนจะซาร์จเต็มกำลังพุ่งเข้าไปลิ่ง แปลกหน้าจนเคลย์ล้มลง เล่นเอาไอแซคและที่ซตาแทบถลน

"โรเจอร์!!!"

ไอแซคเป็นกังวลจนต้องรีบปรีเข้าไปก้นสนัศวโตให้ออกห่างจากหุ่ยนต์ เสมือนมนุษย์ ใบหน้าของเด็กหนุ่มเปิกไปด้วยน้ำลายของเจ้าหมาตะกละ เขาตรวจสอบร่างกายของเคลย์ทุกระเบียดนิ้วก่อนจะถอนหายใจออกมา ดูเหมือนนอกจากใบหน้าทีม่อมแมมยุ่งเหยิงกับกลุ่มผมกระเซอะกระเซิงแล้ว ก็ไม่ได้มีความเสียหายส่วนไหนเพิ่มเติม

ถือว่าหนึ่งเหี่ยวใช้ได้เลย

ชายหนุ่มหันไปส่งสายตาดูเจ้าหมาตัวซนทีต่อนนี้โดนที่ซตึงสายจูงเอาไว้ มันแลบลิ้นออกมาดูไม่สะทกสะท้านต่อการโดนดุแม้แต่น้อย เขาเกือบนึกว่า โรเจอร์จะบับแซนเด็กหนุ่มขาดเสียแล้ว

อะไหล่รุ่นนี้ะหายาก ไม่มีทางซ่อม แถมยังจะถูกสั่งให้ทำลายทิ้งอีกด้วย หรือทีปู้บอกให้อูแลเสมือนคนในครอบครัวเป็นเพราะแบบนี้กันนะ...

ถูกสร้างมาปู้ปก็ถูกสั่งให้ทำลายทิ้ง โชคดีทีเด็กคนนี้อยู่ในมือปู้ของเขา บุคคลทีจะนุถนอมข้าวของเป็นอย่างดี ที่จริงก็ไม่ใช่แค่ปู้ เพราะตระกูลวิลล์ ทุกคนนั้นถูกสั่งสอนให้เห้นอกเห้นใจข้าวของทุกอย่าง รวมถึงหุ่ยนต์ด้วย เช่นกัน ถึงจะไม่ชอบก็ไม่ควรทำลายทิ้ง แม้ว่าพวกมันจะไร้ความรู้สึกก็ตาม

ไอแซคหันไปสบกับดวงตาสีเขียวอมเทาที่ยังคงกะพริบอย่างรุนแรงราวกับ โปรแกรมเออร์เรอร์ไปชั่วขณะ แล้วเขาก็กวักมือให้ที่ซที่ยืนอยู่ด้านหลัง

"เอาผ้าชุบน้ำให้ฉันทน้อยสิ"

เลขาฯ คนสนิทวางผ้าชุบน้ำบิดหมาดลงบนมือเจ้านาย จากนั้นชายหนุ่มก็จัดการเช็ดน้ำลายเหนียวเหนิบบนใบหน้าของหุ่นยนต์เด็กหนุ่มอย่างเบามือ

"โรเจอร์ไม่ดุหรอก กัดก็ไม่ใช่ มันแค่ชอบเลียหน้าชาวบ้านเขาไปทั่ว"

บรรจงเช็ดแก้มสองข้าง ปลายจมูกกรัน หน้าผากมน และกลุ่มผมยุ่งเหยิงพอลับมาอยู่ในสภาพคล้ายเดิมจึงได้ผลออกห่าง ถึงกระนั้นอีกฝ่ายก็ยังดูตลกในสายตาของชายหนุ่มวัยสามสิบห้าปีอยู่ดี จากหุ่นยนต์แสนเนียบตอนนี้ไม่ต่างอะไรกับมนุษย์วัยรุ่นที่เล่นชนจนยับเยิน

"ขอบคุณครับ" เด็กหนุ่มเอ่ยขอบคุณ และนั่นทำให้ไอแซคเริ่มสงสัย

หุ่นยนต์ตัวนี้รับรู้อารมณ์ของเขา ไม่ว่าจะผ่านน้ำเสียงหรือสีหน้าที่แสดงออกไป มันถึงได้สามารถโต้ตอบอย่างการพูดขอโทษเมื่อเจ้านายดุมีที่ท่าไม่พอใจ หรือขอบคุณเมื่อเจ้านายมอบสิ่งที่ดีให้

มันดูเอาอกเอาใจมากเกินไปจนกว่าจะเป็นหุ่นยนต์ทำงานบ้านไปวันๆ เพราะถ้ามันทำเป็นแต่งงานบ้าน ปู่ก็คงไม่ติดหุ่นยนต์ตัวนี้หรอก มันต้องมีความพิเศษบางอย่าง บางอย่างที่ไม่ไอแซคภาวนาว่าเขาคงคิดไปเอง

"เมื่อไหร่เธอจะพูด นอกจากตอบสนองความต้องการของเจ้านายแล้วสรุป Love Bot มีหน้าที่อะไร"

เด็กหนุ่มผู้ยังมีสภาพยุ่งเหยิงจากการโดนสุนัขโกลเด้นเลียหน้าจนลือน้ำลายเหนียวๆ เอ่ยตอบขัดถ้อยขัดคำ

"เอาใจใส่ คลายเหงา"

"อืม"

"...และรักรัก"

ชายหนุ่มยกมือปิดปากเด็กหนุ่มแทบไม่ทัน เขาหันมองที่ซุทไต้ยืนทุกอย่างเต็มสองรูหู เลขาฯ คนสนิทกระแอมกระไอ ก่อนจะโค้งตัวถือวิสาสะพาโรเจอร์ออกไปเดินเล่นที่สวนหน้าบ้าน

พอประตูบ้านปิดลง ไอแซคก็พรวดพราดออกมาเสียดอกใหญ่

ว่าแล้วไม่มีผิด ชื่อของมันก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นหุ่นยนต์รัก เขาอาจจะโลกสวยมากเกินไปที่คิดว่ามันมีจุดประสงค์อื่นมากกว่านั้น ยิ่งพอไต้ยืนจากปาก

หุ่นยนต์เด็กหนุ่มวัยสี่สิบปี คิ้วก็ตันกระตักขึ้นมา

ขึ้นมาเพราะจุดประสงค์อะไร เขาอยากจะลงหลุมไปถามปู่ตัวเองให้
รู้แล้วรู้รอด

"แต่ว่าคุณโจนาธานไม่อยากให้ผมพูดแบบนี้" เสียงทุ้มทุ้มอ่อนแอ
ดวงตายังคงจับจ้องมองใบหน้าของไอแซคไม่ละไปไหน

"เธอหมายถึง..."

"เขาบอกว่าผมทำให้เขานึกถึงหลานชายของตัวเอง เขาเล่าเรื่องคุณไอแซค
ให้ฟังหลายอย่าง และต้องการให้ผมส่งต่อข้อความของเขาให้กับคุณไอแซค
ในแต่ละวัน"

ชายหนุ่มชะงักนิ่งไป

"เขาไม่อยากให้คุณไอแซคเหงา เลยส่งผมมาที่นี่"

ไอแซคมองดวงตากลมของอีกฝ่าย เขาเข้าใจสาเหตุที่ปู่ยอมเสียพันล้าน
แลกกับหุ่นยนต์ตัวนี้แล้ว แม้มันจะไม่มีความรู้สึกนึกคิดซึ่งเหมือนกับมนุษย์ แต่
ดูเหมือนมันถูกตั้งโปรแกรมมาให้ส่งต่อความรู้สึกนั้นเสียมากกว่า

เพียงแค่มองสีหน้าของเด็กหนุ่ม เขาก็สามารถจินตนาการได้ว่าตอนปู่
พูดข้อความพวกนั้นกำลังรู้สึกแบบไหน

เป็นหุ่นยนต์ที่ถูกสร้างมาเพื่อเอาใจใส่มนุษย์โดยแท้จริง บันทึกได้
แม้กระทั่งรอยยิ้มใจดีที่เขามักจะเห็นบ่อยๆ บนหน้าตาแก่นั้น

คนตระกูลวิลสันเข้าใจดีกันทุกคน และเพราะความใจดีเหล่านั้นถึงได้ถูก
คนอื่นหลอกลวงจนพรากชีวิตพอกับแม่ของเขาไป ชายหนุ่มเคยโทษปู่ของตัวเอง
หลายครั้งที่ไม่เคยสอนคนในตระกูลให้เข้มแข็งท่ามกลางโลกอันแสนโหดร้าย
เขาปลื้มตัวออกมาอยู่ตามลำพัง จนกระทั่งปู่เกษียณและมอบตำแหน่งประธาน
บริษัท Will's Watch ให้ทายาทเพียงคนเดียวอย่างเขาเป็นผู้ดูแลต่อ ถึงกระนั้น
ทั้งคู่ก็ยังไม่เคยเปิดใจคุยกันเลยสักครั้ง

รู้อีกทีก็ตอนที่ปู่เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย และจากไปโดยไม่มีโอกาสได้
บอกลา

ดูเหมือนวันนี้หุ่นยนต์ตรงหน้าจะทำให้เขาลดอคติต่อตาแก่นั้นได้นิดหน่อย

ฝ่ามือของไอแซควางลงบนศีรษะของหุ่นยนต์ตรงหน้า เขาสัมผัสกลุ่มผมนุ่มนวลที่ถักทอจากเส้นใยพิเศษ

"ขอบใจนะ เคลย์"

ขอบใจที่บันทึกความทรงจำและความใจดีของตาแก่นั่นเอาไว้

ต่อให้สายไปแล้ว แต่เขาก็คงจะได้รู้จักปู่มากขึ้นอีกนิดหน่อย

"คุณไอแซค"

"หืม?" มัวแต่เหม่อลอยคิดเรื่องของปู รู้ตัวอีกทีก็เผลอเล่นผมนุ่มนวลของหุ่นยนต์ตรงหน้าไปนานสองนาน นิสัยคนช่างสังเกตทำให้เขาพบว่าเส้นผมนี้ใช้เส้นใยอย่างดีเลยเสียว่ะ

เคลย์เงยหน้ามองเจ้านายคนใหม่ ดวงตาคู่สวยที่ดูสดใสกะพริบถี่เหมือนจะขบถอ้อน และนั่นทำให้ไอแซคต้องรีบปล่อยมือออกจากเส้นผมนุ่มนวลนั้น

"โทษที ฉันท..."

"ถ้าคุณชอบ...จะลูบหัวผมมากกว่านี้ก็ได้นะครับ"

และหลังจากวันนั้นไอแซคก็รับรู้ได้ถึงอันตรายของหุ่นยนต์ Love Bot

Chapter 02

รสชาติในความทรงจำ

วันนี้อากาศอุ่นขึ้นนิดหน่อย ส่งผลให้ชายหนุ่มผู้เกลียดหิมะขึ้นสมอง ยอมขยับตัวออกมาจากบ้านเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน ไอแซคผอนคลาย กับกาแฟแก้วโปรดอยู่บริเวณสวนหลังบ้าน ห่มผ้าคลุมผืนใหญ่ที่ไม่ใช่ผ้าปูโต๊ะ โดยมีเลขาฯ คนสนิทยืนอ่านรายละเอียดงานอยู่ข้างกาย

วันหยุดช่วงฤดูหนาวยาวจนร่างกายเริ่มจะจดจำความชื้นเยือก อากาศหนาว ทำให้คนเฉื่อยเฉื่อยมากขึ้นเท่าตัว อาทิตยหน้าเขาคงต้องเข้าบริษัทเสียหน่อย จะได้รู้สึกกระตือรือร้นขึ้น

ผิดกับเจ้าโรเจอร์ที่ร่าเริงได้ทุกวัน

ไอแซคมองภาพด้านหน้าพลางอ้าปากหาว สวนที่ปกคลุมด้วยหิมะ สีขาวโพลน ทะเลสาบเล็กๆ ที่กลายเป็นน้ำแข็ง ต้นสนสีเขียวดูแข็งทื่อ ส่วนต้นไม้ที่เคยส่งสีส้มสดใสต่างเหลือเพียงแค่กิ่งก้าน

ไม่ไกลกันนักหุ่นยนต์เสมือนมนุษย์กำลังยืนเล่นอยู่กับสุนัขโกลเด้น รีทรีฟเวอร์ขนฟู แม้จะพูดว่ายืนเล่น แต่หุ่นยนต์ที่ไม่ได้ถูกตั้งโปรแกรมมาให้เล่นกับสิ่งมีชีวิตอย่างสัตว์เลี้ยงทำเพียงแค่มือลูบหัวเจ้าโรเจอร์เมื่อมันคาบลูกบอลกลับมาให้เท่านั้น

หลังจากเมื่อวานได้เห็นธาตุแท้ของเจ้าหุ่นยนต์ Love Bot ตัวนี้ ไอแซคจึงเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงจุดประสงค์และหน้าที่ของ Love Bot มันเป็นหุ่นยนต์ที่ใส่ใจความรู้สึกของมนุษย์เป็นพิเศษ ดังนั้นจึงแตกต่างจากหุ่นยนต์ทั่วไป

ที่มีหน้าที่เพียงแคร์รับคำสั่ง มันไม่ได้เพียงใส่ใจว่าวันๆ เจ้านายทำอะไรบ้าง หรือเป็นตายเป็นตายอย่างไร กลับกันเคลย์รู้จักขอบคุณเมื่อได้รับรางวัล และรู้จักขอโทษเมื่อขัดใจเจ้านาย

แถมพวกมันยังถูกสร้างขึ้นเพื่อเอาใจใส่ผู้คน จึงไม่แปลกที่จะอดอ่อนแอ รู้จักอ่อนด้าใส่เมื่อรู้ว่าสิ่งที่เจ้านายชอบคืออะไร

เขาพลาดท่าเต็มๆ... ด้วยนิสัยช่างสังเกตของตัวเองจึงทำให้เขาพบว่า เส้นผมของหุ่นยนต์เด็กหนุ่มนุ่มนิ่มมาก มากเสียจนเผลอเผลอเล่นอยู่นาน ตอนนั้นเขาเพียงแค่ว่าคิดว่าคนที่ผลิตหุ่นยนต์ตัวนี้ขึ้นมาคงเป็นคนที่ใส่ใจ เรื่องส่วนประกอบไม่ต่างจากเจ้าของบริษัทนาฬิกาเช่นเขา แต่ดันถูกหุ่นยนต์เข้าใจไปว่าเขาชอบลูบหัวมัน

เป็นหุ่นยนต์ที่อันตราย ไอแซคคิดเช่นนั้น เหมือนกับปู่ของเขาที่ยึดติดกับ หุ่นยนต์ตัวนี้จนไม่ยอมทำลายมันทิ้ง เพราะเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ที่จะผูกพัน เมื่อถูกใส่ใจ โดยเฉพาะพวกมนุษย์ที่สูญเสียใครสักคนไป มนุษย์ที่อยู่คนเดียว มนุษย์ที่เหงา

ขนาดชายหนุ่มผู้ไม่พิศวาสหุยนต์เสมือนมนุษย์ พอได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็น จากที่คิดว่าน่ากลัว มองไปมองมากลายเป็นน่าเอ็นดูไปเสียได้

ถึงจะเป็นความน่าเอ็นดูปนน่ารักที่คล้ายโรเจอร์เสียเต็มประดา ก็เถอะ

"บ้านเราเลี้ยงหมาสองตัวหรือที่ซ" ไอแซคถามเลขาฯ คนสนิทอย่างติดตลก ที่ชมองตามสายตาของเจ้านาย เขาคงปฏิเสธไม่ได้ว่าหุ่นยนต์ที่เจ้านาย เพิ่งได้มาเป็นของขวัญวันสองวันมานี้... มีนิสัยคล้ายคลึงกับสุนัข

ไม่สิ น่าจะคล้ายแมวมากกว่า

"ผมคิดว่าคล้ายแมวมากกว่าครับ"

"แมวหรือ"

"ครับ เหมือนจะซื่อกัน แต่ก็ดูเหมือนมีเขี้ยวเล็บแฝงอยู่"

นั่นก็จริง ชายหนุ่มไม่คิดจะเถียงเลขาฯ ของตน อีกอย่างทีซเป็นพวก มองคนขาดมาแต่ไหนแต่ไร

ยกเว้นก็แต่...เคลย์ไม่ใช่คนนี่สิ

มองผิวเผินเป็นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ ถ้าเป็นมนุษย์ก็คงจะมีชีวิตชีวา รู้จักอ่อน
รู้จักใช้คำพูด ทว่าภายในลึกๆ ดูราวกับมีเขี้ยวเล็บแฝงอยู่ เหมือนกับถ้าล้าเส้น
มากไปก็จะโดนชวนเข้าให้

น่าสนใจดีเหมือนกัน...เขาอยากจะทำอะไรเจ้าหุ่นยนต์ Love Bot นี่มี
นิสัยเฉพาะตัวกันไหมนะ

"ที่โรงเรียนประจำนั้นสอนให้นายมองขาดกับหุ่นยนต์ด้วยหรือไงกัน"

"สอนให้ช่างสังเกตนะครับ"

"ฉันก็ช่างสังเกตนะ"

เลขาฯ หม่อมม่อนลมหายใจบางเบา "คุณสังเกตเป็นแต่สิ่งไม่มีชีวิตเท่านั้น
แหละครับ โรเจอร์ถึงได้ฟังคำสั่งของผมมากกว่าคุณไง"

ไอแซคถึงกับมองเลขาฯ คนสนิทตาขวาง มีเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวนั้นแหละ
ที่ชายหนุ่มต้องยอมลงให้กับเลขาฯ ของตัวเอง ไม่ยักรู้ว่าเลขาฯ ผู้รอบรู้คนนี้
มีทักษะการฝึกสุนัขด้วย โรเจอร์ถึงได้เชื่อฟังสิ่งที่พี่พูดมากกว่าเขาผู้เลี้ยงดูมันมา
ตั้งแต่ยังเป็นลูกหมาน้อย

ดีไม่คิดจะรู้วิธีฝึกหุ่นยนต์ด้วยละมัง

การจิบกาแฟยามเช้าเป็นไปอย่างเชื่องช้า วันนี้ประธานบริษัทไม่มีหน้าที่
อะไรนอกเหนือจากรอคำตอบรับจากบรรดาคู่ค้าเรื่องการส่งตัวอย่างส่วนประกอบ
ของนาฬิกามาให้เขาดู เลยสามารถใช้เวลายามเช้าไปกับการดื่มด่ำบรรยากาศ
ในสวน

ดื่มด่ำหรือ ตลกสิ้นดี ไอแซคเกลียดหิมะ เกลียดความเฉอะแฉะ เพราะ
เหตุนั้นเขาถึงได้นั่งแช่อยู่บนเก้าอี้ไม่ขยับไปไหนบริเวณสนามไม่ถูกทำความสะอาด
เรียบร้อย ต้นไม้และดอกไม้ถูกนำมาวางหลังจากที่พยากรณ์อากาศบอกว่า
หิมะคงไม่ตกลงมาเพิ่มอีก

ไม่ตกลงมา แต่ก็ไม่ได้แปลว่าความหนาวจะลาจากไป

ชายหนุ่มห่อตัวกับผ้าคลุมผืนใหญ่ เหม่อมมองไปยังหุ่นยนต์ที่มีร่างกาย
เพรียวบางคล่องแคล่ว ดูเหมือนทั้งเคลย์และโรเจอร์จะเบื่อการเล่นปาบอล
กันแล้ว เจ้าหุ่นยนต์ถึงได้ทำท่าจะเดินกลับมาหาเขา

"ทึช"

"ครับ"

มีบางอย่างที่ยังติดอยู่ในใจของไอแซคหลังจากได้รับจดหมายจากปู่ และเขาก็ไม่มีเวลาได้ค้นหาคำตอบจวบจนกระทั่งหุ่นยนต์ตัวนั้นมาเยือนอยู่หน้าบ้าน หรือพูดง่าย ๆ คือไม่ได้ใส่ใจจะค้นหามันในทีแรก

"หาข้อมูลเรื่อง Love Bot ให้ฉันทีสิ อะไรก็ได้ที่นายสามารถหามาเจอบนอินเทอร์เน็ต"

เลขาฯ คนสนิทปรายตามองเจ้านายครู่หนึ่งก่อนจะรับคำ "ครับ"

"ไม่กินอาหารเช้าเหอครับ" เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยถามทันทีเมื่อเห็นแก้วกาแฟใบเดียวบนโต๊ะทรงกลม เคลย์ขยับมายืนข้างที่ชัช ชายหนุ่มที่คุ้นเคยกับการมีเลขาฯ เพียงคนเดียวรู้สึกไม่ค่อยชินกับการมีเพิ่มมาอีกหนึ่ง

แถมเจ้านี่ยังพูดและจู้จี้มากกว่าเลขาฯ คนสนิทอีกเท่าตัว

"ไม่ละ กาแฟแก้วเดียวพอ"

"อาหารเช้าเป็นมื้อที่สำคัญที่สุดนะครับ คุณโจนาธานบอกว่าคุณเป็นคนเลือกกิน เพราะแบบนี้..."

ไอแซคขมวดคิ้วกับความุ่นวายเล็กๆ นั้น เขายกมือห้ามไม่ให้เด็กหนุ่มพูดต่อ ชักจะหงุดหงิดยามเคลย์อ้างถึงตาแก่ที่มักจะบ่นเขาทุกครั้งเมื่อถึงมื้ออาหารเนื่องจากเขากินยากตั้งแต่เด็ก

"แล้วตาแก่นั่นบอกไว้ว่ายังงั้นละ ให้จับฉันนั่งโต๊ะแล้วป้อนข้าวเหออ"

ตาแก่นั่นเล่าด้วยไทม์ว่าตอนยังเด็กเขานะอมข้าวเก่งเป็นที่หนึ่ง

ไอการได้รู้สึกถึงความคุ้นเคยที่มีกับปู่มันก็ดีอยู่หรอก แต่ไม่ใช่เอานิสัยเจ้ากี้เจ้าการติดมาด้วย บอกตามตรงเขาชักจะเห็นเค้ากลางแล้วว่าที่ส่งหุ่นยนต์นี้มาไม่ใช่เพราะอยากจะช่วยคลายเหงา ดูจะส่งมาสั่งสอนวิธีการใช้ชีวิตซะมากกว่า

ตายแล้วยังจะส่งทายาทอสูรมาจู้จี้กันอีกหรือไง

"เพราะแบบนี้เลยบอกมาให้ทำอาหารที่คุณไอแซคชอบครับ"

แต่แล้วคำตอบก็ทำเอาคนที่กำลังหัวฟัดหัวเหวี่ยงเสียบลงไป

"คุณไอแซคเป็นพวกหัวโบราณ ชอบกินอาหารที่คนทำพิธีพิถันและใส่ใจ จึงไม่ชอบหุ่นยนต์ทำอาหารเพราะรสชาติไม่ถูกปาก แถมยังเลือกมาอยู่ในแถบชนบท ร้านอาหารที่ถูกปากเลยแทบจะไม่มี หรือถ้ามีก็คงจะไกลมากเลย ต้องให้คุณทีซึ่งเป็นคนไปซื้อมา วันไหนร้านอาหารที่ชอบไม่เปิดก็จะเลือกกินแต่โปรตีนบาร์"

ทีชถึงกับหลุดขำยามได้ยินคำร้ายยาวเหยียด แต่พอโดนสายตาดูเหวี่ยงเข้าให้จึงกลับมาตีหน้านิ่งสนิทเหมือนอย่างเคย ถึงแม้จะโดนดู เลขาฯ หนุ่มก็ยังเผลอหลุดยิ้มออกมา เพราะสิ่งที่สมาชิกรุ่นใหม่นั้นเป็นเรื่องจริงที่เขาเผชิญมาหลายปีนับตั้งแต่รู้จักกับเจ้านายหัวดื้อคนนี้

"แล้วเธอรู้อะไรว่าฉันชอบกินอะไร"

"คุณไอแซคไม่ชอบขนมปังกับข้าว แต่ชอบกินเนื้อสัตว์ มันฝรั่ง และสปาเกตตี้"

จั้นสปาเกตตี้ในคืนแรกก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างนั้นสิ?

ปู่จะเล่าเรื่องของเขาให้เด็กคนนี้ฟังมากมายเสีย

เจ้าของบ้านรู้ดีถึงความสามารถในการทำอาหารของหุ่นยนต์ เขาเคยเจอมาหลายรูปแบบ ส่วนมากพวกมันถูกตั้งโปรแกรมมาคล้ายคลึงกันหมด นั่นคือการมีส่วนผสมที่แน่นอน ก็จริงที่มันออกมาอร่อย แต่มันเป็นรสชาติดาษดื่นที่คล้ายกันไปเสียหมด เหมือนพวกอาหารสำเร็จรูปหรืออาหารกระป๋องที่ไม่ปาน

ด้วยเหตุนี้หลานชายเพียงคนเดียวจึงเกลียดการไปกินข้าวที่บ้านของปู่ผู้ชื่นชอบหุ่นยนต์ทำอาหารเอามากๆ

แล้วเขาที่ต่อต้านหุ่นยนต์ทำอาหารมาโดยตลอดทำไมถึงต้องยอมกินอาหารที่หุ่นยนต์ตรงหน้าทำด้วย ในเมื่อรสชาติก็คงไม่ต่างจากที่เคยกินมา

พอเห็นดวงตาใสแจ้วที่เคยอ่อนเขาตาแป๋วจึงอดกลั้นแก้มหุ่นยนต์ตัวนี้ไม่ได้ ไอแซคยื่นข้อเสนอที่ถ้าเด็กหนุ่มตรงหน้าเป็นมนุษย์ก็คงจะมีกลิ่นขั้วญแขวนไปบ้าง

"จั้นเอาแบบนี้ มือเที่ยงวันนี้เธอเป็นคนทำแล้วกัน"

ทีชถึงกับหุบยิ้ม เพียงแค่อ้าปากพูดเขาก็อ่านแผนการของเจ้านายออก

สาบานได้ว่าเลขาฯ หนู่มเห็นเขียวชั่วร้ายงอกออกมาจากปากของผู้เป็นนาย

"ถ้าเธอทำอ่อยถูกปากฉันจะยอมกินมัน จะยอมกินข้าวเช้าและข้าวเย็นด้วย แต่ถ้าเธอทำไม่อ่อย..."

หุ่นยนต์เด็กหนู่มตั้งใจฟังเป็นอย่างดี

"นั่นคือความผิดของเธอที่ทำให้ฉันไม่ได้กินข้าวเที่ยง ตกลงไหม"

เคลย์กะพริบตาปริบหนึ่งครั้ง สีหน้าเรียบนิ่งเหมือนกำลังประมวลผลแวบหนึ่งไอแซคสามารถมองเห็นความวุ่นวายบางอย่างที่กำลังต่อสู้อยู่ในดวงตาของเด็กหนู่ม

โปรแกรมคงกำลังคำนวณพลังตีก้นวุ่นเลยสิท่า

ถ้าทำพลาด หมายความว่าเจ้านายจะไม่ได้กินข้าวเที่ยง ถือว่าเป็นความผิดอันใหญ่หลวงสำหรับหุ่นยนต์ที่เคยกำชับมาตลอดว่ามื้ออาหารทุกมือนั้นสำคัญ

"ครับ" ถึงกระนั้นในฐานะหุ่นยนต์ที่มักจะทำตามคำสั่งก็ตกปากรับคำอย่างว่องไว

ไชนอลองดูหน่วยซีตาแก่ ว่าหุ่นยนต์ที่ปู้รักนักรักหนามันจะสักเท่าไรกันเขียว

ช่วงเช้าจนถึงเที่ยงเจ้าของบ้านไม่ได้เข้าไปวุ่นวายในครัว มีเพียงที่ซที่คอยดูแลความเรียบร้อยเมื่อกรณีหุ่นยนต์ตัววุ่นนั้นเกิดหยิบจับอะไรผิดร้ายแรงที่สุดอาจจะทำครัวเขาไหม้

ไอแซคใช้เวลาเพลิดเพลินอยู่ในห้องทำงานกับโรเจอร์ที่เล่นชนจนหลับไป ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าปีนอนทับเจ้าหมาตัวโตอยู่ริมหน้าต่างบานกว้าง เขาละจากเกมโทรศัพท์ ทอดมองออกไปยังหิมะสีขาวโพลนด้านนอก

ความหัวโบราณของไอแซคไม่ใช่สิ่งที่เขาเริ่มต้นเอง แต่เป็นเพราะพ่อแม่ของเขาชื่นชอบเสน่ห์ของห้องที่เต็มไปด้วยหนังสือ ชูบที่ต้องเคี้ยวข้ามคืน หรือแม้แต่สัตว์เลี้ยงที่มีเลือดเนื้อ

ถึงกระนั้นเขาก็เติบโตขึ้นมาในโลกที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยี เขามีเพื่อนที่ไม่รู้จักว่าหนังสือคืออะไร มีเพื่อนที่ไม่เคยกินอาหารฝีมือมนุษย์ และมีเพื่อนที่มีสัตว์เลี้ยงเป็นหุ่นยนต์สุนัข แม้ช่วงเวลาที่เขายังเล็กจะยังมีหุ่นยนต์ไม่มาก แต่ก็มีเครื่องอำนวยความสะดวกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเครื่องดูดฝุ่น เครื่องใช้ไฟฟ้า สังกานด้วยเสียง หรือรถยนต์พลังงานไฟฟ้า

ในบรรดาหุ่นยนต์ที่แข่งกันเปิดตัว นอกจากหุ่นยนต์รับใช้และหุ่นยนต์สัตว์เลี้ยงที่ขายดีเป็นเทน้ำเทท่าแล้ว หุ่นยนต์ทำอาหารก็ไม่น้อยหน้าเช่นกัน มันกลายมาเป็นทางเลือกใหม่ของบรรดาหนุ่มสาวผู้ทำงานหนักรวมถึงคนสูงอายุที่ไม่สะดวกจะทำอาหาร ร้านอาหารในเมืองใหญ่ต่างก็ใช้หุ่นยนต์ทำอาหารเพื่อความรวดเร็วและรสชาติที่คงเส้นคงวา

ปู่ของเขาเป็นคนที่เลือกซื้อหุ่นยนต์ทำอาหาร ต่างจากแม่ของไอแซค ที่ชื่นชอบการทำอาหารด้วยตัวเอง เขาจึงรับรู้รสชาติความต่างระหว่างความพิถีพิถันของมนุษย์กับสูตรอาหารที่ถูกป้อนในระบบ ทั้งกลิ่นเครื่องเทศที่ต่างกัน ความนุ่มของเนื้อก็ต่างกัน วัตถุดิบที่ใช้ก็ต่างกัน การจะใช้หุ่นยนต์ทำอาหารนั้นแน่นอนว่าต้องสั่งวัตถุดิบจากบริษัทผู้ค้าหุ่นยนต์ตัวนั้นๆ ส่งผลให้หลากหลายทางวัตถุดิบมีน้อย รสชาติก็เลยออกมามีคล้ายกับอาหารกระป๋องที่ไอแซคเกลียดขึ้นสมอง

กลับกัน อาหารของแม่มีรสชาติที่หลากหลายมากกว่า

อย่างที่บอกว่าตัวของเขาไม่ได้ปฏิเสธการเติบโตของเทคโนโลยีทันสมัยครอบครองของเขาก็เช่นกัน ไอแซคใช้เทคโนโลยีเป็นและตามทันโลกอยู่เสมอ อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงเรื่องความพิถีพิถันและละเอียดลออ เขาชอบ 'ความไม่เพอร์เฟกต์' ของมนุษย์มากกว่า ไม่ใช่ว่าบรรพบุรุษก็บังเอิญค้นพบบางสิ่งบางอย่างที่สูญหายไประหว่างที่พวกเขาหลงผิดหลงถูกหลอกหรือ

ในตอนที่กำลังคิดว่าจะใส่พริก แต่กลับใส่เป็นพริกไทยดำ หรือตอนที่เลือกว่าจะใส่มะนาว แต่กลับใช้มะเขือเทศแทน สิ่งเหล่านี้มันส่งผลให้อาหารออกมามีความหลากหลาย

น่าเสียดาย รู้แบบนี้เขาน่าจะเรียนทำอาหารกับแม่ตั้งแต่เด็กๆ จะได้

ไม่ต้องโดนที่ชมองแรงใส่ทุกครั้งเวลาเลือกกิน

"กินอะไรเดิมๆ น่าเบื่อจะตาย ว่าไหมโรเจอร์" มือใหญ่ลูบกลุ่มขนนุ่มนึ่งของสุนัขตัวโปรด ขนาดโรเจอร์ยังกินอาหารไม่ซ้ากันเลย แล้วอาหารสุนัขก็มีเป็นร้อยยี่ห้อ

ไม่นานนักเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นหน้าห้องพร้อมเสียงของทีช

"อาหารพร้อมแล้วครับคุณไอแซค"

เมื่อเจ้าโรเจอร์ได้ยินคำว่าอาหาร ตาที่ปิดอยู่ก็เปิดขึ้น หางฟูสะบัดซ้ายขวานั้นสินะ เทียงแล้ว

"ไปกินมือเที่ยงกันดีกว่า"

ไอแซคเปิดประตูออกจากห้อง กลิ่นหอมของเครื่องเทศบางอย่างทำให้เขาหวนนึกถึงครั้งที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ ในขณะที่โรเจอร์วิ่งแจ้นไปยังชามข้าวของมันโดยมีทีชคอยเทอาหารให้ ชายหนุ่มเจ้าของบ้านกลับทอดสายตามองไปยังเด็กหนุ่มผู้สวมผ้ากันเปื้อนลายสุนัขที่กำลังยืนหันหลังอยู่ในครัว ง่วนกับการตักซूपใส่ชาม

เขานึกย้อนไปเมื่อครั้งยังเด็ก บ้านหลังเล็กในชนบทซึ่งภายในครัวมีกลิ่นของโรสแมรี่ปนกับกลิ่นกระเทียมและเนย หลังกลับจากเล่นชนที่ไรก็มักจะเห็นคุณแม่ยืนหันหลังอยู่ในครัว ง่วนกับการทำอาหารพร้อมกับฮัมเพลงไปด้วย เธอมักสวมผ้ากันเปื้อนลายสก๊อตสีแดงขาว อาหารคำถูกเสิร์ฟในเวลาหนึ่งทุ่มตรง สดกเนื้อชุ่มฉ่ำในวันที่อากาศหนาว รับประทานคู่กับซूपมะเขือเทศที่มีรสชาติเปรี้ยวหวานเล็กน้อย เวลานั้นไอแซคยังเป็นเด็กเลยไม่ได้สนใจว่าไวน์เข้ากันได้ดีกับสเต็กหรือเปล่านั้น แต่พ่อและแม่คงชอบมันมาก

เคลย์หมุนตัวกลับมา วางชามซूपลงข้างจานสเต็กเนื้อที่ถูกหั่นไว้ให้เรียบร้อย จมูกของเขาไม่ได้เพี้ยนไปจริงๆ เพราะในจานมีทั้งโรสแมรี่และกระเทียม เขานั่งลงที่เก้าอี้ หยิบส้อมขึ้นมา ยังไม่ทันจะได้จิ้มกินทีชก็ขัดเอาไว้อีก่อน

"กินคู่กับไวน์ไหมครับ น่าจะช่วยให้กลมกล่อมขึ้น"

คนที่ไม่ชอบดื่มไวน์แต่มักจะได้อาเป็นของฝากจนเต็มบ้านไปหมด

ไม่อ้าปากเถียง มองดูหุ่นยนต์เด็กหนุ่มที่หิบบวดไวน์มารินใส่แก้วให้ กลืนแอลกอฮอล์จากไวน์แดงช่วยให้อายากอาหารชิ้นอื่นนิดหน่อย

เพียงคำแรกที่เนื้อนุ่มๆ เข้าปากมันก็แทบจะละลายหายไป กลืนแรกคือกลืนของเนยและกระเทียม จากนั้นจึงตามมาด้วยความเผ็ดร้อนของพริกไทย ตบท้ายด้วยกลิ่นหอมของโรสแมรี่ เคล้ากันดีกับเนื้อวัวที่มีรสหวานเล็กๆ เพียงคำเดียวไอแซคก็เปลี่ยนเป็นจิบไวน์แดงลงคอ รสชาติขมปร่าติดหวานปลายลิ้นช่วยส่งให้มื้ออาหารดียิ่งขึ้นไปอีก

เนื้อชิ้นโตถูกส่งเข้าปากเป็นคำที่สอง คราวนี้ตัดด้วยความหวานอมเปรี้ยวของซูปมะเชือเทศที่มีกลิ่นอ่อนๆ ของออริกาโน มีรสชาติเค็มปลายหน่อยๆ ของเกลือตัดความเลี่ยนของเนยจากสเต็กได้เป็นอย่างดี

สุดยอด...

ชายหนุ่มได้แต่มองอาหารตรงหน้า

สุดยอด เหมือนได้กินอาหารฝีมือแม่อีกครั้ง

เขาสบตากับเคลย์ ดวงตาคูสวยนั้นจ้องมองมาราวกับกำลังลุ่นว่าเจ้านายจะพูดอย่างไร ต่างจากทีชที่ดูจะรู้ว่ามันคงถูกปากเจ้านายผู้กินยาก เพราะถ้าไม่ถูกปาก สำหรับไอแซคแล้วไม่มีหรอกคำที่สองนะ

"นอกจากเล่าเรื่องฉันแล้ว ตาแก่นั่นทางสูตรอาหารของแม่ฉันด้วยหรือไง" เขาเอ่ยแซว

ส่วนเคลย์นั้นขยับเข้ามาใกล้ โนมตัวลงมาเล็กน้อยก่อนจะยื่นมือมาปาดคราบอาหารที่เปื้อนปากของเจ้านายออกไป ดวงตาคูสวยสีเขียวอมเทาทอดแสงอ่อนลง ริมฝีปากคลี่ยิ้มเล็กน้อย

"คุณอิซซาเบลเป็นผู้หญิงที่เยี่ยมยอดมากครับ" เด็กหนุ่มวางส้อมเล่มหนึ่งลงบนโต๊ะอาหาร กล่าวเพิ่มเติมด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "กินให้อร่อยนะครับ คุณไอแซค"

จากนั้นก็ผล่ออกไปยืนข้างทีช

เจ้าของบ้านจต้องสมุดบันทึกเล่มหนาขนาดเหมาะมือ ส้มุดเล่มที่เขาพยายามหาแล้วหาอีกก็หาไม่เจอ คราวนี้เขารู้แล้วว่ามันไปอยู่ที่ไหนมา...

ไปอยู่กับปู่มานี่เอง...

โหนดบอกว่าชอบรสชาติที่หุ่นยนต์ทำนัก ทำไม่ถึงเก็บสมุดที่แม่จัดสูตรอาหารของตัวเองเอาไว้กับตัวล่ะ ให้อู๋จอมเจ้าเล่ห์ แถมนอกจากจะเก็บมันไว้กับตัวแล้วยังสอนให้หุ่นยนต์ตัวนี้ทำอาหารรสชาติของแม่อีก

คิดถึงเหมือนกันอย่างนั้นสิ? อิชซาเบลนะเป็นแม่ครัวอันดับหนึ่ง รู้ซึ้งหรือยังล่ะ

หลังจากพ่อแม่เสียชีวิตไป นี่เป็นอาหารมื้อแรกที่ไอแซคกินอย่างอิมหัน่า ข้างยังมีรอยยิ้มอยู่บนมุมปากทุกครั้งเมื่อจิบไวน์ ทั้งที่ไม่เคยคิดจะแตะไวน์มาก่อนเพราะมันทำให้คิดถึงแม่ แต่วันนี้เขารู้ว่าการคิดถึงคนที่จากไปแล้วนั้นมันไม่ได้ผิดเลย

ตลกตรงที่มันเป็นเวลาเพียงแค่สองปีแท้ๆ สองปีที่ Love Bot ถูกสร้างขึ้นมา ทว่าเด็กคนนั้นก็กลับโอบล้อมด้วยความรู้สึกแบบครอบครัว รวากับอยู่ด้วยกันมาเป็นสิบยี่สิบปี

"เคลย์" ไอแซคเรียกหุ่นยนต์ตรงหน้าที่กำลังโดนโรเจอร์กวาด

"ครับ"

"นอกจากทำความสะอาดห้องทำงานของฉันแล้ว หลังจากนั้นเธอมีหน้าที่ทำอาหารสามมื้อ"

ที่ลอบยิ้มเมื่อได้ยินเช่นนั้นโดยที่พยายามไม่แสดงอาการอะไรออกไปมาก ไม่อย่างนั้นจะโดนเจ้านายดุอีก เลขาฯ หนุ่มออกจากห้องอาหารเพราะไม่อยากให้เจ้านายเสียหน้า แล้วปล่อยให้ผู้เป็นนายเพลิดเพลินกับมื้ออาหารกลางวันแสนสุข ก็เล่นไปทำหุ่นยนต์ไว้ชะขนาดนั้น แถมยังทำทามันใจเสียเต็มประดาว่า หุ่นยนต์ก็คงทำอาหารแย่เหมือนกันทุกตัว แต่ดันกลับกลายเป็นชื่นชอบในอาหารที่หุ่นยนต์ตัวนี้ทำเสียได้

"แล้วก็มีอีกอย่างหนึ่ง"

"ครับ"

หุ่นยนต์เด็กหนุ่มพยายามยืนตัวตรง รอรับคำสั่งต่อไปจากเจ้านาย

ไอแซคไม่ได้เปิดปากพูดอะไรสักหนึ่งเมื่อเห็นว่าเจ้าสุนัขตัวโตของเขา ดูจะติดใจเด็กคนนี้น่าเกินกว่าเหตุ ถึงได้พยายามจับมือของอีกฝ่ายเพื่อดึงให้

ออกไปเล่นด้วย

"ฉันยกหน้าที่ดูแลโรเจอร์ให้เธอด้วยแล้วกัน"

"ครับ"

อยากจะออกไปชิมว่าอาหารอร่อยมาก แต่ก็ไม่ว่ามันไร้ประโยชน์ หรือเปล่าในเมื่อหุ่นยนต์ไม่ได้มีความรู้สึก ถ้าเป็นเคลย์ก็คงจะตอบว่าขอบคุณ นั่นแหละ

พอเห็นว่าโรเจอร์ก็จะออกไปเล่นข้างนอกให้ได้ ไอแซคจึงเป็นฝ่าย เดินไปเปิดประตูหน้าบ้านให้ เขามองดูเด็กหนุ่มตรงหน้าทีสวมเพียงแค่เสื้อเชิ้ต ตัวบาง จะว่าไปเมื่อเข้าก็ใส่แค่เสื้อเชิ้ตนี่

รู้หรือว่าหุ่นยนต์คงไม่รู้สึกหนาว ทว่าคนขึ้นหนาวอย่างเขาเห็นแล้ว มันทนไม่ได้ สายตาของไอแซคสอดส่องหาอะไรที่สามารถคลุมตัวเด็กหนุ่ม สิ่งที่อยู่ใกล้มือที่สุดก็มีเพียงแค่...ผ้าปูโต๊ะ

เขานึกกับความรู้สึกตรงของเจ้าหุ่นยนต์ที่เมื่อเห็นเขาหนาวก็เอาผ้าปูโต๊ะ มาคลุมให้ ดังนั้นวันนี้ถือซะว่าเป็นการเอาคืน

"รอดเดียว" ผู้เป็นนายสั่งให้เด็กหนุ่มย่นรอ ไม่นานนักลาดไหล่ของเคลย์ ก็ถูกคลุมด้วยผ้าปูโต๊ะสีเทาเข้ม มีลวดลายเล็กน้อย

"ขอบคุณครับ"

สำหรับเคลย์แล้วก็คงเป็นการให้รางวัลอีกแบบนั่นแหละ

ไอแซคจ้องมองเด็กหนุ่มที่พนไอสีขาวยออกมาจากริมฝีปาก ดวงตาคู่สวย มองไปยังโรเจอร์ที่วิ่งทางซ้ายไปเล่นกับนกหน้าบ้านแล้ว ไม่รู้เพราะติดใจความนุ่ม ของเส้นใยบนศีรษะหรือเพราะความรู้สึกอยากจะขอบคุณที่ทำอาหารอร่อย ให้เขากิน มือของไอแซคถึงได้วางแปะลงบนศีรษะของเคลย์พลางขยับไปมา

"ขอบใจนะสำหรับอาหารอร่อยๆ"

ไม่มีเสียงตอบรับจากเด็กหนุ่ม รวากับเจ้าหุ่นยนต์เอร์เรอร์ไปชั่วขณะ ไอแซคเพียงคอมองก่อนจะพบว่าดวงตาของเคลย์นั้นค้างนิ่งไป

"ดีใจจนโปรแกรมเอร์เรอร์เลยหรือไง"

"กำลังบันทึกอยู่นะครับ"

"บ้านที่ก? บ้านที่กอะไรกัน"

"บ้านที่ก...สัมผัสของคุณไอแซคครับ"

ตัวอย่าง

Code Name 'Clay' ใต้ดินเนมเคลย์
Jiwinil เขียน

จำนวน 360 หน้า
ราคา 429 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3273-2

ภาพประกอบ Pakjit_incanus

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ในปี 2100 ได้มีการวางจำหน่ายหุ่นยนต์ Love Bot จำนวน 100 ตัว
แต่ในเวลาต่อมาหุ่นยนต์เสมือนมนุษย์รุ่นนี้ก็ถูกล้างเก็บ
ด้วยสาเหตุที่ว่าพวกมันคล้ายมนุษย์เกินไป ทั้งร่างกาย พฤติกรรม หรือความรู้สึกนึกคิด
80 ตัวถูกนำไปทำลาย และอีก 20 ตัวกระจัดกระจายอยู่กับมหาเศรษฐีทั่วทุกมุมโลก
ซึ่งกฎเหล็กที่รัฐบาลกำหนดไว้สำหรับผู้ที่ยังมี Love Bot ในครอบครอง
นั่นคือการทำเมื่อไรก็ตามที่เจ้านายของมันเสียชีวิต
หุ่นยนต์ตัวนั้นจะต้องชดเชวนิรระบบและหลับไหลไปตลอดกาล
กว่า**จินาราน วิลลีย์**จะทำความเข้าใจเช่นนั้น
เขาส่งต่อ Love Bot ที่มีในครอบครองให้กับหลานชายเพียงคนเดียวอย่าง**ไอแซค วิลลีย์**
พร้อมจดหมายหนึ่งฉบับซึ่งในตอนท้ายบอกไว้ว่า
‘เคลย์มีชีวิต’

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3273-2

9

786160

632732

ราคา 429 บาท